Střevíček moderní Popelky

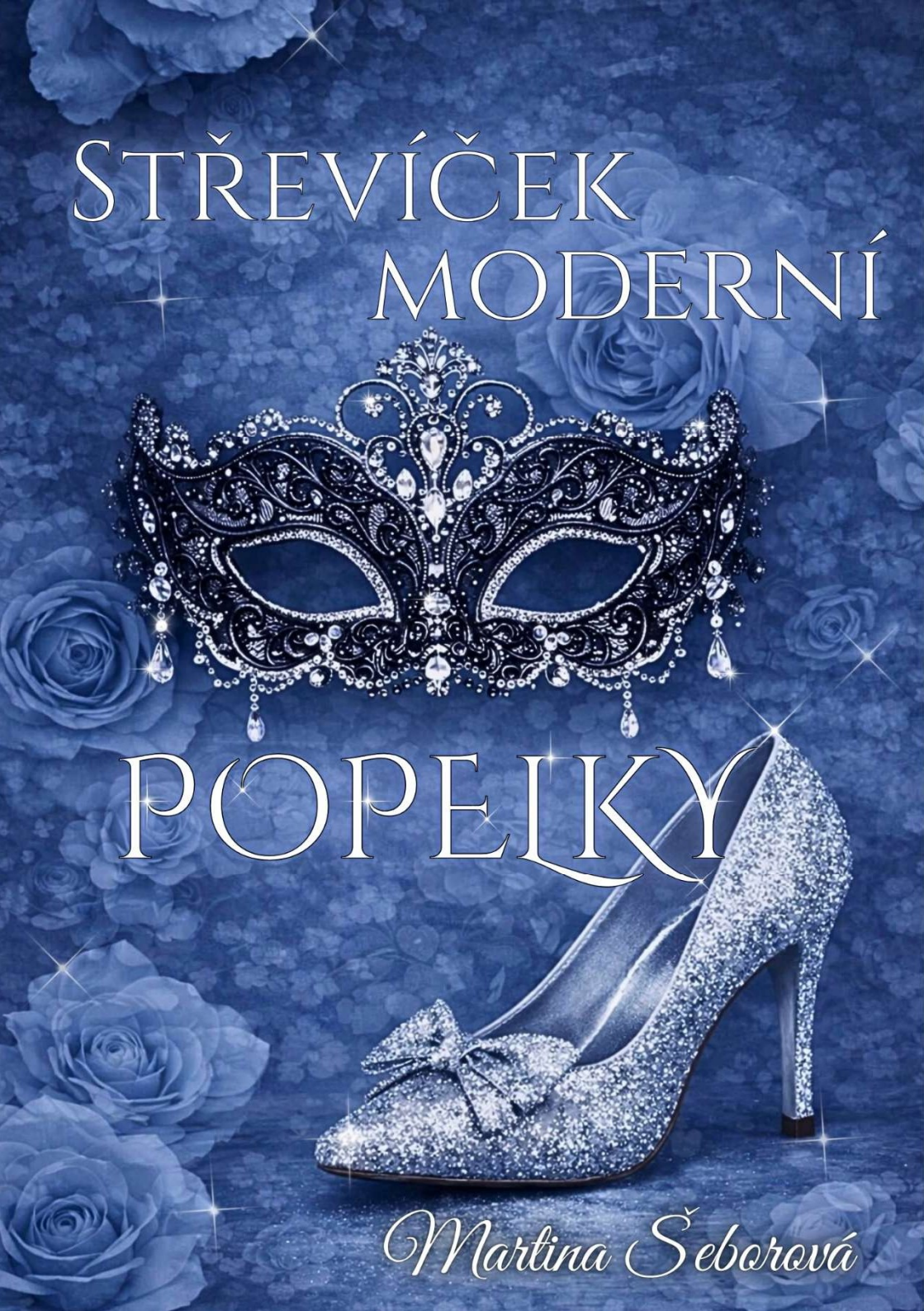

Martina Šeborová

Střevíček moderní Popelky

Martina Šeborová

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 133. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Martina Šeborová
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korekce: Petra Čechová, Anna Bílá,
Tomáš Rejc, Lucie Nováková
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová, Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88525-17-2 epub
978-80-88525-16-5 PDF

Věnování

Knížku bych chtěla věnovat svému manželovi, oběma mým dcerám Malvínce a Melánce.

Mojí mamince, jejímu manželovi Peťovi, a dědečkovi.

A v neposlední řadě mému taťkovi a babičce, kteří mi moc chybí.

Moc vás všechny miluji a děkuji za vše.

ANOTACE

Emma byla odjakživa zamilovaná do Ethana – nejlepšího kamaráda svého bratra. Jako děti byli nerozlučná trojice, dokud jednoho dne Ethan nezačal dělat, jako by pro něj Emma přestala existovat. Roky plynuly, city přetrvávaly. Když po studiích dostala nabídku pracovat ve firmě, kterou Ethan a její bratr založili, doufala, že si jí konečně všimne.

Ethan ale dál hledal lásku jinde.

Maškarní ples k výročí založení firmy měla Emma za trest – další večer, kdy ho bude muset sledovat po boku jiné.

Tajemný muž v masce, nečekané pozvání na drink… a jedna noc, která roztočí kola osudu.

Netuší, kdo se skrývá pod maskou. Jakmile ale jednou podlehne, není cesty zpět, protože některé noci změní všechno – a některá tajemství pálí víc než touha sama.

1.Kapitola
EMMA

„Co si vezmeš za masku?“ vyzvídá Sabrina, která stojí vedle mě. Pomáhá mi probírat se kostýmy, které se mi vůbec nezamlouvají. Buď jde o mužské převleky, nebo jsou mi moc velké. Navíc doufám, že na poslední chvíli nic neseženu a zůstanu doma. Jenže to se mé nejlepší kamarádce a potenciální švagrové nelíbí.

„Když já nevím, Sab, fakt tam musím chodit?“ kňourám, protože nikde není nic, co by mě okouzlilo. Kéž by na mě moje máma tolik netlačila, abych tam šla. Raději bych si vzala knížku a lehla si do postele než se promenádovat v převleku jako nějaké zboží. Nejde o můj úspěch a nechce se mi tam.

„Ano, musíš jít, Emms,“ zatřese se mnou.

„Já si myslím, že máma a táta jako zástupci rodiny budou stačit,“ mračím se na ni. Nemám ráda akce, kde se musím přetvařovat, že jsem někdo jiný. Chápu, že pro bratra je tahle událost důležitá. Ale já, šedá myš kanceláře?

„Ty jsi fakt praštěná,“ plácne se do čela. „Rodiče si moc přejí, abys tam byla, vždyť jsi jejich dcera, a navíc ta nejlepší z oboru. Takže jde i o tvůj úspěch.“

V tom má asi pravdu, ale můj názor tím nezmění.

„Bojím se, že Nickovi jeho večer pokazím. Víš, jaké jsem nemehlo. Všechno v dosahu dvaceti kilometrů je v nebezpečí,“ snažím se zavtipkovat. Moc se mi to ale nedaří, protože Sabrina mi nevěří ani slovo. Zná mě a moje výmluvy na ni neplatí.

„Nick tě miluje a mrzelo by ho, kdyby tam nebyla jeho malá sestřička,“ přemlouvá mě dál.

Tlačí mě k dalšímu věšáku, abych si konečně něco vybrala. Jenže ani tento nevypadá o nic líp než ten vedlejší. Nejradši bych zdrhla, ale harpie vedle mě to nedovolí.

Sabrina, moje nejlepší kamarádka.

Musím se smát. Je krásná, má dlouhé hnědé vlasy, šedé oči a obličej porcelánový jako panenka. Tuhle přezdívku má už od doby, kdy začala pracovat ve vedlejší kanceláři. Nosí trička, co mají rukávy do špičky jako za dob gotiky. Daly by se přirovnat k šatům princezen. Mně připadají jako křídla, takže odtud přezdívka – Harpie.

Od té doby se nezměnila, stále je nosí. Vzpomínám si, že v době, kdy nastoupila do firmy, už jsem já byla skoro inventář. Nick si mě vzal pod ochranná křídla již na praxi na vysoké škole. Takže jsem měla od počátku jisté místo a nemusela se strachovat, kde skončím.

„A co ty máš za kostým?“ snažím se odvrátit pozornost od sebe.

„S Nickem jdeme za Aladina a Jasmínu. Já ti to ještě neříkala?“ udělá legrační obličej.

Dělám, že přemýšlím, i když o jejím kostýmu samozřejmě vím. Má jej vybraný už od chvíle, kdy se Nick o plese zmínil u rodinné večeře.

„Aha, jo, vlastně už si vzpomínám. Proto sis chtěla v té zoo půjčit toho tygra, že?“ podívám se na ni s úšklebkem.

„O tom mi ani nemluv. Měsíce zařizování a nic z toho. Nevadí, nakonec jsme se s Nickem dohodli, že objednáme velikého plyšového. Necháme si ho u stolu a bude ležet vedle létajícího koberce.“

„Dobrý nápad,“ kývnu a v tom okamžiku mi oči sklouznou na něco, co mě konečně zaujme. Na samém konci štendru, schovaný za všemi těmi hrůzami, které mě zatím přesvědčovaly o tom, že nikam nemám chodit, jsem objevila skvost, který se líbí dokonce i mně. Dlouhé modré šaty, naprosto jedinečné. První myšlenka mi zabrousí k Popelce. Sice není mou oblíbenou princeznou, ale nevadí. Nemůžu z nich spustit oči.

Bože, ty jsou dokonalý. Navíc moje velikost, jako by na mě čekaly. A je k nim i maska.

„Haló, Emms? Tak co? Už máš vybráno??“ zaslechnu Sabrinu z vedlejší uličky.

„Asi ano. Našla jsem tyhle," volám nazpět. Okamžitě je beru do rukou a nehodlám je pustit.

Možná ten ples nebude tak hrozný, jak jsem si myslela.

Stojím u zrcadla a přikládám si šaty k tělu. Vypadají na mně neuvěřitelně.

„Budeš krásná. Úplně tě v nich vidím. Všichni chlapi se po tobě budou koukat," mrkne na mě s výrazem, jako by mi chtěla něco naznačit.

„Víš, že budu mít na tváři masku?" zvednu jedno obočí.

„No a?" zakroutí hlavou.

„Takže mě nikdo nepozná, což by mohla být moje výhoda. Máš pravdu," usměju se. Nejen proto, že vím, jak ji tím naštvu. Je rozkošná, když má v očích ty malé blesky. Ale upřímně… možná na tom, co říkám, vážně něco je.

Budu pro každého někdo jiný. Tajemná. Neznámá. A druhý den se vrátím do kanceláře jako ta stejná Emma, co jen tiše sedí u počítače. Ta, kterou všichni znají.

„Já tě miluju, ale někdy bych tě fakt kopla za ty tvoje kecy," zakaboní se Sabrina. „Emmo, jsi krásná. Že to Ethan nevidí, je jen jeho problém."

A sakra. Zábava skončila. Proč tohle zase vytahuje?

Už dávno jsem se smířila s tím, že jsem pro něj neviditelná. Vlastně ne. On mě tak přímo pojmenoval. Nudná a otravná sestra svého nejlepšího kámoše. Skvělý, co?

„Bude tam večer?" zeptám se tiše. Možná bych si ještě mohla namlouvat, že se Ethan rozmyslí a zůstane doma s nějakou další náhodnou známostí. Šance jsou ale mizivé.

„Ano, Emmo, bude tam. Je to Nickův společník," odvětí a pak se zarazí. „Počkej… ty tam nechceš jít hlavně kvůli němu, že jo?" chytí mě za rameno právě ve chvíli, kdy se chci otočit, aby neviděla, že se mi do očí derou slzy.

Jak je možné, že mě vždycky prokoukne?

„Na rovinu? Kdyby tam nebyl, uvolnila bych se víc. Nemusím ti snad připomínat, jak jsem před ním nešikovná," promnu si kořen nosu. Pořád se mi zvedá žaludek, když si vzpomenu, jak na mě křičel poté, co jsem mu omylem vylila vařící kávu do klína. Nebo když mu na hlavě přistál

můj oběd. A těch příhod mám na kontě mnohem víc. Možná je vlastně lepší, když dělá, že pro něj neexistuju.

„Budeš tam se mnou a všechno bude v pořádku. Teď už hlavně pojď, máme být za chvilku u Mis. Má pro nás nějaký nový druh make-upu a bude nám dělat vlasy," tahá mě Sabrina uličkou.

Já, která se nikdy nemaluju, najednou mám mít na obličeji maškarádu?

Mis alias Mischel je mou kamarádkou od dětství, kdy mě sebou Nick přestal brát ven. Jako dítě jsem utekla z domu, abych tam nemusela být sama. Narazila jsem na stejně osamělou dívku, věkově mi hodně blízkou. Od té doby jsme veškerý čas trávily spolu a naše přátelství vydrželo dodnes. Přestože jsme každá studovala jinou školu, po celý čas jsme byly jedna druhé oporou.

„Co bychom bez ní dělaly, že?" zašklebím se.

„Bože," povzdechne si Sabrina a táhne mě k pokladně, abych konečně zaplatila za šaty.

Snad mi Mischel udělá takový make-up, abych se cítila dobře…

Salón, kam míříme, není nijak velký, ale pro mě má své kouzlo. Ráda sem chodím, cítím se zde jako doma. Když si vzpomenu, jak na mně Mis experimentovala – dokonce mi spálila kus vlasů. Což v ten moment rozhodně nebylo vtipné. Musela mi pak zkrátit délku až na mikádo, a já vypadala jako osmiletý školák, kterého ostříhala babička. Teď už se tomu společně jen zasmějeme.

Návštěva kadeřnictví, i když patří mé nejlepší kamarádce, nikdy nepatří mezi mé oblíbené činnosti. Donutím se k tomu většinou až na poslední chvíli. Mis mě ale zná. Stačí jí pár vět o tom, že nechci nic přehnaného, ale bylo by super, kdyby mě nikdo nepoznal. Posadí mě zády k zrcadlu a s úšklebkem prohodí, že se uvidím, až budu připravená.

„Mischel? Co jsi se mnou udělala? Tohle nejsem já," vykulím oči na svůj odraz a koutkem oka sleduju kamarádku. Jako by byla kouzelnice. Kruhy pod očima jsou pryč, mastné vlasy také, brýle vystřídaly kontaktní čočky, na očích kouřové stíny, a perfektně upravené obočí… A pak ten účes! Najednou je ze mě někdo úplně jiný. Jako hollywoodská hvězda. Nevěřím vlastním očím.

„Chtěla jsi být někým jiným?" usměje se na mě Mis.

„Ano, ale takhle se nepoznávám ani já," šeptám a dotýkám se zrcadla, jako bych sama sebe musela ujistit, že jsem to opravdu já.

„Jsi nádherná, Emmo," dívá se na mě Sabrina s opravdovým úžasem. „Všechny překvapíš. Myslím, že ani vaši nebudou vědět, kdo jsi."

„Tak pojď, oblečeme ti ty šaty," ukazuje Mischel na věšák.

Stále v šoku mířím do kabinky, kde mi obě pomáhají nasoukat se do korzetu. Je trochu nepohodlný, ale při pohledu do zrcadla se nedokážu neusmát.

„Ještě masku – a do vlasů ti dám korunku. Skvěle se hodí k tomu drdůlku, co jsem ti vytvořila," mrkne na mě Mis.

„Kdo jsi? Já tě vůbec neznám," zamumlám si pro sebe. Žena v zrcadle má dlouhé modré šaty, pod nimiž vykukují bílé lodičky zdobené korálky. Vlasy má učesané do elegantního drdolu s korunkou a na tváři masku, která zvýrazňuje barvu jejích očí.

Teprve až teď mi dochází, že ta žena jsem opravdu já.

„Užijte si večer, princezny," pronese Mischel s úsměvem, když nás vyprovází ke dveřím.

„Ty nejdeš zároveň s námi?" křiknu na ni. „Vždyť jsi mezi pozvanými."

„Dorazím později. Mám ještě nějakou práci," posílá mi vzdušný polibek a mně je hned jasné, co ji zdrží. Zase přijel Josh.

S posledním pohledem ke dveřím salonu si přidržím spodek šatů, abych si na ně nešlápla, a vydám se za Sabrinou k autu, které nás má odvézt na ples.

„Kdo to je?"

„Poznáváš ji?" slyším kolem sebe přesně ve chvíli, kdy vcházím do tanečního sálu. Usměju se pro sebe a jdu ke stolu, kde sedí moji rodiče. Když přistoupím, máma se na mě podívá jako na nějakého vetřelce.

Asi to opravdu funguje, nikdo mě nepozná a těší mě, že ani táta s mámou ne.

„Emmo?" obejme mě máma, když si na chvilku sundám masku. Oba se na mě dívají jako na jiného člověka. Jako bych ani nebyla jejich.

„Ano, mami, líbím se ti?“

„Jsi nádherná,“ pronese dojatě. Je mi úplně jasné, že je trochu zaujatá, protože jsem její dítě. „Je hrozný nezvyk tě takhle vidět,“ pokračuje. Pro mě jsou její slova impuls, abych se vypařila, a proto zamířím k baru. Nestojím totiž o její dohazování potencionálních manželů, které obvykle následuje.

„Můžu tě na něco pozvat, Popelko?“ ozve se za mnou hluboký hlas. Pomalu se otočím a přede mnou stojí muž minimálně o hlavu vyšší. Při pohledu na něj se mi tají dech.

Temně modrý kabátec se zlatým vyšíváním těsně obepíná jeho široká ramena a pevnou, svalnatou hruď. I pod vrstvami látky je znát napětí silného těla, které si uchovává ladnost i ve slavnostním úboru. Jeho pohyby jsou jisté a klidné – muž, který nemusí dokazovat svou sílu, protože je zřejmá. Tvář mu zakrývá decentní maska, zdobená jemnými ornamenty, skrze kterou však prosvítají jeho zelené oči – jasné, hluboké, téměř hypnotické. Zároveň mu dodává tajemství, které přitahuje všechny pohledy jako magnet. Člověk může jen hádat, jaký výraz se skrývá pod ní – úsměv, klid, nebo možná stín smutku.

„A-ch… ano. J-já… já myslím, že je všechno zadarmo,“ vykoktám ze sebe při pohledu do jeho očí, na které se nemůžu přestat dívat.

„Pst… Nikomu to neříkej. Nevěděl jsem, jak jinak začít konverzaci,“ skočí mi do řeči, než stihnu odpovědět.

„Proč?“ nechápavě se na něj podívám.

„Nemůžu od tebe odtrhnout oči. Když jsi vešla do sálu, celý se rozzářil. “

„To se divím, obvykle bývám přehlédnutelná,“ zavtipkuju, nebo spíš konstatuju.

„Tomu se mi nechce věřit. Znám spoustu takových žen, ale ty mezi ně určitě nepatříš,“ palcem si přejede přes spodní ret.

„Řadíš se mezi lichotníky??“ tázavě se podívám na muže před sebou oblečeného v kostýmu prince.

„Ještě jsem se nepředstavil, jsem Krasoň, tedy Princ Krasoň,“ mrkne na mě. Vezme mě za ruku a jemně ji políbí.

„Princ Krasoň? Nebyl snad tím, který zachránil dívku ze špatné situace?“ neodpustím si poznámku.

„Myslím, že v nouzi jste, má paní, nemáte v rukou žádnou skleničku s pitím.“

„Och. V tom případě se nechám zachránit, princi Henry,“ usměju se na něj.

„Henry?“ zvedne jedno obočí.

„Ano. Popelka se zamilovala do prince Krasoně, ale jeho pravé jméno bylo Henry,“ poučím ho. Konverzace mezi námi je velice příjemná. Dokonce se nezakoktávám jako s Ethanem. Usměju se a on mi podá sklenici s vínem.

„Mohl bych znát tvé ctěné jméno?“

„Myslím, že dnes zůstaneme u Popelky a Krasoně,“ mrknu na něj a doufám, že na to přistoupí.

Nechci, aby věděl, kdo jsem, protože by jinak odešel.

Celý večer se od sebe ani na krok nehneme, máme si stále o čem povídat, a hlavně udržujeme svoji identitu v tajnosti.

2.Kapitola
EMMA

„Emmo, ty si nás vůbec nevšímáš," kárá mě Sabrina, když se náhodou potkáme na toaletě. Vypadá unaveně, celý ples organizovala a nespala kvůli tomu už několik dní. A i když ji Mischel namalovala, kruhy pod očima se začínají objevovat.

„Promiň, já jen dala na tvou radu, abych se bavila," usměju se na ni.

Co se jí pořád nelíbí? Napřed se mám bavit, teď by si mě nejradši ukradla pro sebe. Já jí někdy fakt nerozumím.

„Vidím. A náhodou je dokonce princ, co?" rejpne si.

„Koukala jsem jak opařená, když se za mnou objevil a začal na mě mluvit."

„Víš o tom, že mluvíš s –" začne Sabrina.

„Ticho! Mlč!" skočím jí do řeči. „Nic mi neříkej. Nechci, abys mi prozradila, s kým trávím celý večer. Jen pro dnešní noc chci být někým jiným."

„Když myslíš," řekne a nenápadně na mě mrkne.

„Sab, nech toho," stáhnu koutky úst do zamračeného úsměvu.

O co jí zase jde?

„Nic ti už neřeknu, když nechceš."

„Děkuju. A teď mě omluv, musím se vrátit ke svému princi."

„Užívej si, zlato," popřeje mi. Dá mi pusu na tvář a zamává, když vychází ze dveří. Chvilku tam ještě nevěřícně stojím, protože mě trošku vykolejí. Přestože nemám čas o tom přemýšlet, nasadí mi brouka do hlavy.

Znám ho? Potkávám ho vůbec někdy? Možná ano, ale on mě určitě nepozná.

Vrátím se do tanečního sálu a podívám se ke stolu, kde sedím se svým princem – a nemůžu uvěřit vlastním očím. Stojí tam nějaká žena a podle toho, jak na něj sahá, usoudím, že se spolu znají. Pomalu se vypravím k němu, abych si vzala svoji skleničku vína a mohla odejít. On mě ale v tu chvíli chytí za ruku, omluví se dotyčné ženě, že je pro tuto noc zadaný. Pak už věnuje veškerou pozornost jenom mně.

„Smím tě, princezno, požádat o tanec?“ zeptá se, když začínají hrát píseň *Forbidden Love*. Jeho očím se nedá odolat, jsou mi zvláštně povědomé, ale nemůžu si uvědomit odkud. Při každém jeho pohledu mi srdce chce vyskočit z hrudi.

„Ale samozřejmě, můj princi,“ odložím sklenku a vložím svoji ruku do jeho, aby mě mohl odvést na parket. Společně protancujeme několik hodin, jako kdybychom patřili k sobě. Ještě nikdy se mi nikdo nevěnoval tak jako tento záhadný muž. Všude kolem jsou krásné dívky – a on má oči upřené jen na mě.

„Půlnoc se blíží… měla bys odejít, zůstal by mi jen střevíček jako vzpomínka. Já se ale nechci smířit s tím, že tě ztratím. Ještě nejsem připravený tě nechat jít,“ zašeptá a jeho dlaň nepovolí sevření mé ruky.

„Tak mě nenech odejít,“ řeknu bez přemýšlení.

„Na co myslíš?“ nechápavě se na mě dívá. Na malý moment mě přepadne strach, ale jeho oči ho hned zaženou.

Aspoň pro jednou se můžu odvázat.

Hlavou mi poletuje spousta myšlenek, na které bych neměla brát zřetel. Pod lehkou látkou jeho košile se rýsuje pevné tělo a já si přeju zahlédnout ho takové, jaké je – bez závoje a bez hranic.

„Cítíš to mezi námi?“ podívám se na něj zpod řas, dech se mi zadrhává v hrudi.

„Už od doby, co jsi vešla do sálu,“ zašeptá a v jeho očích se rozhoří plamen. „Strašně tě chci.”

„A přitom jsi mi ještě nedal ani polibek,“ vydechnu. Horko mi zalije tváře a kousnu se do rtu.

„Zkusím se polepšit,“ nakloní se ke mně, ale já ho zastavím.

„Tady ne, pojď se mnou,“ propletu naše prsty a vyvedu ho z hlučného sálu do tichého zákoutí. Mé kroky znají cestu – k pracovně, kde máme jistotu, že nás nikdo nevyruší.

„Ale tohle je kancelář…“ vydechne, když za námi zaklapnou dveře.

„Psssssst,“ přiložím mu prsty na rty. „Teď na ničem jiném nezáleží.“

Než stihne cokoliv namítnout, přitáhnu si jeho obličej a naše ústa se konečně setkají v prvním polibku. Nejdřív je nesmělý, zkoumavý – a přesto mi tělem proběhne jiskření, které mě rozechvěje až do konečků prstů. Pootevřu rty a on mě vtáhne hlouběji do sebe. Naše jazyky se dotknou a vzápětí rozvíří tanec, stejně vášnivý jako hudba z plesu, která k nám doléhá jen vzdáleně.

„Nikdy jsem nikoho nechtěl tak jako tebe,“ vydechne a jeho hlas se mi vpíjí pod kůži. Mé srdce se rozbuší ještě víc.

„Tak mi to ukaž,“ proskočí mi ze rtů dřív, než o tom stihnu přemýšlet.

Na okamžik se odtáhne a v jeho očích se zableskne překvapení, ale hned mě vezme za ruku a vede chodbou k výtahům. Přitisknu se zády k lesklé stěně kabiny a sleduju, jak stiskne tlačítko pro nejvyšší patro. Stoupáme vzhůru a čas se vleče, jako by se i hodiny zdráhaly pustit nás k okamžiku, který má přijít.

„Tohle patro je přece pro klienty…“ hlesnu, jen abych přerušila vlastní bušící myšlenky.

„A co když jsem právě jeden z nich?“ zašeptá a s úsměvem se nakloní blíž.

Je mi jedno, kdo jsi. Jen ať už jsme nahoře.

Když výtah cinkne, za ruku mě vede chodbou a odemkne dveře apartmá. Vtáhne mě dovnitř. Než stihnu cokoli říct, přitiskne mě ke zdi a zaplaví dalšími polibky. Jsou žhavější, hladovější, a přesto plné něhy.

„Bože, jak já tě chci,“ zašeptá a jeho dlaň se zvedne k mé masce.

„Ne,“ zachytím jeho ruku a zavrtím hlavou. „Masky zůstanou. Dnes jsem jen Popelka a ty princ Krasoň.”

„A jak tě potom najdu?“ Jeho oči posmutní.

„Jak Popelku našel princ?“ usměju se a dotknu se jeho rtů. A v tom polibku, který následuje, se rozplyne všechno ostatní – realita, jména, svět kolem. Jsme jen my dva, zakletí v jediné kouzelné noci, která patří jenom nám.

Zítra na mě zapomene.

„Pojďme něco udělat s tím kostýmem," zašeptá. Rukou mi přejede přes záda a pomalu rozvazuje korzet. Kousek po kousku ho rozevírá, až mi šaty spadnou k nohám.

Díky bohu, že jsem si vzala nové prádlo.

Hladí mě po nahé páteři a vlna rozkoše putuje až do mého rozkroku. Kabát dopadne na zem a já se začnu věnovat knoflíčkům na jeho vestě a následně košili. Vůbec nevím, kde se ve mně takové chování bere.

Takhle vypadá ještě víc sexy. Má tak svalnaté tělo, tak moc se ho chci dotknout.

„Zpomal, napřed ty." Jemně mě chytne za ruce a pomůže vystoupit ze šatů.

„Skleněné neměli?" zasměje se, když se podívá na moje střevíčky.

„Jsem chtěla být nezaměnitelná," lžu. Skleněné dělají jen na zakázku a já si je vybírala na poslední chvíli.

„A ty si myslíš, že nejsi? Pro mě jsi nejvíc originální žena, jakou jsem kdy potkal."

„Vy se mi snažíte lichotit, princi?" Kousnu se do spodního rtu a rukou putuju po jeho hrudníku dolů. Mrkne na mě a potom svoje rty nasměruje k mému krku. Z úst mi unikne zasténání. Jednou rukou bojuje se zapínáním na podprsence, a když už se mi zdá, že to nemůže vyhrát, kus oblečení dopadne na zem.

„Nádhera," zašeptá mezi polibky a pokračuje dál po klíční kosti až k levé bradavce. Jemně ji obkrouží jazykem a pak do ní slabě kousne. Moje tělo se rozechvěje pod jeho rty.

„Bože," zavzdychám. Hlava se mi automaticky zakloní, abych mu byla hrudníkem blíž a on měl lepší úhel pro svou pusu. Tohle bych si dokázala užívat celé hodiny.

Má tak dokonalá ústa.

„Ještě jsem ani pořádně nezačal," řekne.

Vezme mě za ruku a odvede do ložnice. Pohladí mě po tváři. Tělem se ke mně přitiskne, rukama mě chytne v pase a společně padáme do peřin. Ústy zaútočí na moje rty a pak se jimi pomalu přesune přes krk znovu na má prsa. Laská je, líbá, kouše a olizuje.

Tiše zasténám. Mezi mýma nohama pulzuje vzrušení a já se nemůžu dočkat toho, co bude následovat. Jeho pusa pokračuje od mých ňader dolů. Na moment se zastaví u pupíku, kam vkládá něžné polibky.

„Ach bože, nepřestávej," škemrám.

„To nemám v plánu, má paní," usměje se. „Můžu tě ochutnat?"

Přikývnu a sleduju ho, jak si kleká přede mě. Chytne mě za nohu a razí si cestičku z drobných polibků od kotníku k vnitřní straně stehna. Moje kalhotky vlhnou. Zamrkám očima, když mi je stahuje dolů.

„Pokračuj. Prosím," vzdychnu. Můj rozkrok pulzuje a vypadá, že každou chvíli shoří touhou.

„Jak si má paní přeje," souhlasí. A potom se konečně dotkne jazykem mého bolavého klitorisu, olizuje ho, saje, a nakonec do něj jemně kousne. Tělem se mi prohání vlna rozkoše a já vybuchuju v orgasmovém ohňostroji. Oheň se postupně šíří do každé části mého těla.

Můj první orgasmus.

Všechno moje vzrušení se rozlívá do všech stran a já jen bezmocně oddechuju. Než odezní první vlna uspokojení, strčí do mě jeden prst. Jeho pohyb je jemný a moje tělo na něj reaguje jako na ten nejslastnější pocit na světě, který mě znovu nese na vrchol. Když zasténám, vsune do mě i druhý.

Jeho doteky jsou pro mě úplně nové, ale vzrušující. Toužím po něm ještě víc.

„Bože, já budu znovu." Mám roztřesený hlas.

„Ještě ne!" zavelí.

Palcem mi přejíždí přes klitoris a ukazováčkem s prostředníčkem do mě stále proniká tak pomalu, aby moje vyvrcholení oddálil.

„Prosím, já tě chci," zvednu hlavu. Očima ho pobízím, ať si mě vezme.

„Mám na sobě ještě moc oblečení," řekne.

Posadím se a začnu z něj strhávat zbytek kostýmu. „Když jsi tak dobře posloužil ty mně, dovol mi ti to oplatit, můj pane. Nech mě tě taky ochutnat," olíznu si rty a sleduju, jak přikyvuje.

Když je nahý a svršky se válí na zemi, položí se na postel. Nakloním se k jeho krku a vkládám jednotlivé polibky, přesunu se na klíční kost

a potom na hrudník. Jeho sténání mě povzbuzuje a já si dodávám odvahu a posouvám se stále níž.

Emmo, použij všechno, co sis o tom načetla v knížkách.

„Jsi tak velký," vydechnu, když se dostanu k jeho penisu. Nakloním se a jemně políbím jeho špičku. Po milimetrech si ho zasouvám do úst co nejhlouběji. Dnes poprvé prožívám takovou intimní chvíli. S žádným přítelem jsme se tak daleko nedostali.

„Popelko, co mi to děláš?" zasténá a tím mě povzbudí ještě zrychlit tempo. Najednou mě chytí za ruce, přitáhne nahoru a jediným pohybem přišpendlí pod sebe.

„Už dýl nevydržím, chci být v tobě," vtiskne mi polibek. „Nevím, jestli zvládnu jít pomalu, tak moc tě chci," podívá se na mě a čeká na svolení.

Červenám se při jeho slovech a vtom si uvědomím, že on je můj první. Všechno je tak přirozené, až jsem zapomněla na svoje panenství.

„Prosím, buď něžný. Já…" Než to stihnu dořící, vnímám, jak svůj penis přiloží k mému vchodu a pomalu do mě proniká. Cítím, jak mě roztahuje, razí si cestu dál, až se zasekne a mě zasáhne ostrá bolest.

Auuu, sakra.

Zhluboka dýchám a snažím se najít ztracenou rovnováhu. Bodavé jehličky pomalu ustupují a já si konečně začínám zvykat na jeho tloušťku a délku uvnitř sebe.

„Mám přestat?" zarazí se. Všechno jako by kolem nás zamrzlo a já s tím. „Ublížil jsem ti?"

„Jen pomalu," zašeptám nakonec.

„Ach… bože… jako bych se ponořil do samotného nebe," vzdychá, když do mě znovu jemně zajede. Opatrně se zasouvá a vysouvá dovnitř a ven, až najde ten správný rytmus. Postupně nabírá na rychlosti a z úst mu uniká sténání. Ve mně narůstá nová dávka vzrušení, až mě svými útoky dostává na hranu.

„Už to déle nevydržím," vydechne mi do úst. „Teď," zašeptá a oba padáme přes okraj. Stále se hýbe, aby protáhl délku mé extáze, sténám hlasitěji. Když i jeho orgasmus doznívá, přiloží svoje rty na mé čelo a pak se svalí vedle, aby stejně jako já mohl popadnout dech.

„Jsi dokonalá,“ políbí mě.

„Úžasné,“ souhlasím. Oči se mi zavřou a já si užívám dozvuků extáze.

„Mohla by sis konečně sundat tu masku?“ dívá se na mě svýma velkýma zelenýma očima a já mám nutkání se mu odhalit, ale nakonec to neudělám.

„Ne. Řekli jsme jen dnes. Popelka a Krasoň.“

Bude pro nás oba lepší, když už se neuvidíme.

„Jak to myslíš? Jsi přesně ta, kterou chci.“ Chytne mě za ruku, kterou mám položenou na jeho hrudníku. Hladí mě po kloubech. Nikdo se ke mně nechoval tak něžně. Čas se zastavil – ani nevím, jak dlouho tady spolu jsme.

„Psssssst… nekažme si tuhle chvilku,“ zakňourám a přitisknu obličej víc do jeho hrudi. Tváře mi hoří a já nechci, aby mě takhle viděl.

Opravdu se to stalo? A s mužem, kterého znám několik hodin. Asi jsem se zbláznila, ale nelituji toho.

„Promluvme si o tom ráno,“ zvedne moji bradu, aby mě políbil.

Odpovědí mu bylo moje přikývnutí, protože v ten moment jsem se na nic jiného nezmohla. „Jak myslíš, můj princi, a teď už spi.“

Přehodí si moji nohu přes svou a přitáhne si mě víc k sobě. „Mám spoustu nápadů, ale spánek je ten poslední.“

V podbřišku cítím narůstající touhu. Posadí si mě obkročmo na sebe a já vyjeknu, protože jsem další kolo nečekala, ale líbí se mi ten pohled na něho přímo pode mnou.

„Chci se dívat, jak se nade mnou vznášíš, když do tebe vstupuju.“ Olízne si rty a hladí moje stehna.

Ještě, že je tady šero.

Moje zasténání bere jako odpověď. Trochu mě nadzvedne a pomalu posadí na svoje mužství. Zažívám znovu neskutečný pocit, sice mě ještě všechno bolí, ale ten nový prožitek stojí za to. Opřu se o jeho hruď a pánví se začnu zvedat. Každé přiražení vibruje mým tělem. Chytne mě za stehna a pomáhá s pohybem nahoru.

„Jsi dokonalá.“ Zatáhne za moje ruce tak, abych se položila na jeho hrudník. Cítím chvění, které se ve mně hromadí. Pohladí mě po zádech a položí vedle sebe. Dá mi pusu na čelo a nadzvedne se tak, aby mi pomohl na čtyři. Zvedne mi zadek nahoru, klekne si za mě a znovu mě celou naplní.

„Chci víc,“ ucedím. Vlna rozkoše mi jde naproti a já se nehodlám tomu pocitu bránit.

„Jak si přeješ, má paní,“ souhlasí. Chytí mě za boky a tvrdě přirazí. Když uslyší syknutí, zpomalí. Zamotá si moje rozpuštěné a zpocené vlasy do ruky a zatahá za ně. Tělo se mi prohne v zádech a já se nastavím tak, že do mě proniká ještě hlouběji.

„Už to nevydržím…“ křičím rozkoší a snažím se udržet na kolenou.

„Pojď se mnou, má krásko,“ láká mě.

Mezi námi se rozpoutá bouřlivá extáze. Před očima se mi udělá černo a jen vnímám vzájemné sténání. Pořád do mě přiráží a protahuje můj orgasmus.

„Teď už jsi jen má,“ zašeptá mi do ucha a schoulí se vedle mě. „Najdu si tě, i kdybych měl prohledat celý svět,“ slíbí. Obejme mě a políbí do vlasů.

Venku začíná vycházet slunce. Když se probouzím, na budíku svítí, že je pár minut před pátou hodinou ráno. Nechce se mi, ale opatrně vyklouznu z jeho náruče.

Zmizet z jeho života bude pro nás oba jednodušší.

Snažím se o tom sama sebe v duchu přesvědčit, i když vím, že tomu nikdy neuvěřím. Nedokážu odtrhnout pohled od muže, který leží v posteli. Utíkám od něj, ale co by udělal, kdyby zjistil, kdo vlastně jsem?

Pomalu si oblékám spodní prádlo a šaty. Jako správná Popelka mu na nočním stolku nechávám jeden střevíček se vzkazem:

NIKDY NA TUTO NOC NEZAPOMENU. P

S posledním pohledem na svého spícího prince se otáčím a mířím ke dveřím připravená vydat se domů.

3.Kapitola
ETHAN

Do pokoje proudí sluneční světlo, sahám po polštáři a hledám svůdné tělo vedle sebe. Chci se k němu přitulit a – pokud mi dovolí – dát jí najevo, jak moc o ni stojím.

Prázdná? Co se stalo? Kde je? Proč mi utekla?

Posadím se na posteli a sundávám si tu zatracenou masku. Záda mám celá rozlámaná od toho, jak jsem dlouho spal. Už si ani nevzpomínám, kdy naposledy se tohle stalo. Pak mi ale pohled sklouzne na noční stolek, kde leží bílý střevíček. Natáhnu se pro něj a zadívám se dovnitř. Je v něm lístek.

Ani já nikdy nezapomenu. Musím tě najít!

Čas na telefonu ukazuje deset minut po desáté. Měl bych si pospíšit, čeká mě důležitá schůzka. A hlavně… musím začít s velkým hledáním své dámy. Vstanu a zadívám se na prostěradlo. Chvíli mi trvá, než mi to dojde.

„Do háje… ona byla panna!“ Při tom poznání se mi v puse rozlije hořká pachuť. Jak mi tohle mohlo uniknout? A pak… vzpomínka. Chtěla mi něco říct. Teď již vím co. Ale já byl netrpělivý. Šel jsem na ni moc rychle. Jenže jak jsem to měl poznat? Všechny její pohyby, ty jemné doteky, jimiž mě obdarovávala… nic na nich nepůsobilo nezkušeně.

„Carolin, tady Ethan. Potřebuju uklidit pokoj dvacet pět,“ říkám do telefonu, jakmile ho na druhé straně zvedne vedoucí úklidu.

„Samozřejmě, pane Ethane, hned tam někoho pošlu.“

„Byl bych radši, kdybyste přišla vy sama.“ Změkčím hlas, aby pochopila, že tohle není běžná prosba. „Je to trochu choulostivé.“

„Rozumím. Přijdu osobně. Budu tam zhruba za hodinu.“

„Perfektní. Děkuju.“

„Není zač. Mějte se,“ rozloučí se Carolin.

Měl bych jí dát nějakou odměnu navíc.

Ta myšlenka mi proletí hlavou, když odkládám telefon a začínám se oblékat. Naposledy vezmu do ruky polštář, na kterém spala, a zhluboka se nadechnu její vůně. Na okamžik si pohrávám s představou, že si ho vezmu s sebou domů… ale nakonec mi musí stačit ten střevíček.

Je čas jít. Musím celou včerejší noc zpracovat.

„No, nazdar, Ethane, kam ses včera poděl? A co tady vůbec děláš?“ ozve se mi za zády. Když se v rychlosti při cestě ven z budovy jen otočím, narazím na Nicka. Normálně by mi to bylo fuk, ale dneska… dneska mám zvláštní pocit.

„Byl jsem nějaký unavený,“ zalžu bez mrknutí oka. „Vzal jsem si klíče od pokoje nahoře a šel spát.“ Nechce se mi rozebírat, co se ráno skutečně stalo.

„Unavený, jo?“ zasměje se a probodne mě pohledem. „Viděl jsem tě, jak jsi nemohl spustit oči z té cizinky.“

„Ona není úplně cizinka,“ vyhrknu, podrážděný jeho tónem. „Pracuje někde u nás ve firmě. Zná se s tvojí… nudnou sestrou.“

„S Emmou?“ zamračí se. „Není nudná. A přestaň jí tak říkat. Jenom je ve společnosti chlapů trochu nesvá. Zvlášť s tebou.“ Zakroutí hlavou a já hned vím, kam tím směřuje. Jasně. Přednáška o Emmě.

„Jo, já vím, že se jí líbím,“ zašklebím se provokativně. „Ale je tvá sestra.“

„Navíc je mladší, ale to jsem ti nechtěl říct.“ Zamyslí se. „Když nad tím tak přemýšlím, včera jsem ji vůbec neviděl.“

Díváme se na sebe – ani já si nejsem jistý, že tam vůbec byla.

„Asi nudně seděla doma s nějakou knížkou,“ pokrčím rameny. „Chlape, já měl oči jen pro jednu.“ Představuju si její nahé tělo pod sebou. „Ona je úplně jiná, takovou holku jsem ještě nepotkal. Byla vtipná a v posteli nepřekonatelná.“

„A dál?“ šklebí se na mě. Moc dobře vím, kam jeho výslech míří.

„Probudil jsem se sám," přiznávám mu nakonec se smutnou tváří. Pořád mi není jasné, jak mi mohla proklouznout mezi prsty.

Slíbila, že si ráno promluvíme. Moc bych chtěl vědět, kdo se skrývá pod tou maskou.

„Chceš mi říct, že jste měli sex a pak jsi ji vykopl?" povzdechne si. Kroutí přitom hlavou, jako pokaždé, když se mu chlubím s nějakým úlovkem na jednu noc. Ale tohle je jiné.

„Ne, ona mi utekla." Přejedu si rukou po strništi na bradě.

„To je lepší strategie, než kdybys ji ráno vyrazil," znovu si mě dobírá.

„Vlastně bych nic z toho neudělal," přiznávám mu, protože to je jediná myšlenka, která mi běžela hlavou cestou ve výtahu. Normálně si hledám holky jen na jednu noc, ráno se nenápadně vytratím a už nikdy nezavolám. Ale s touhle…? Něco je jinak. Přeju si ji znovu vidět a zjistit, kdo se skrývá pod maskou. A pokud by k tomu byla svolná, rád bych se s ní ještě pomiloval.

Pomilovat?

To slovo snad ani neznám. Normálně jsem na ženy tvrdý, ale k této mi to nějak nešlo. Byla citlivá, každá část jejího těla se chvěla pod mým dotekem, její kůže růžověla s každým polibkem.

„Že by playboy Ethan našel někoho, kdo ho zkrotí?" vytrhne mě ze vzpomínky Nick.

„Posloucháš mě vůbec? Než jsem jí stihnul něco říct, byla fuč."

„Ty vole, to je smůla. Takže ani číslo nemáš?" směje se jak šílený.

„Ne," poklesne mi hlas a koukám na kamaráda, který teď vypadá úplně jinak než obvykle.

„Neboj, ona se najde."

„Doufám. Co ty a Sabrina?"

„Hele, budeme spolu pět let, už se nabízí udělat další krok," říká a já cítím, že teď přijde něco vážného. Předtím si ze mě utahoval on a teď je řada na mně.

„Koupit si společného psa?" zavtipkuju, ale Nick se zamračí.

„Chci si ji vzít," vyhrkne ze sebe.

„Takže zásnuby?“ nadhodím. Jeho rozhodnutí mě nepřekvapuje, oba se vzájemně milují. Někdy mu závidím, že má takový klidný život s jednou partnerkou. Večer usíná v jejím náručí a ráno se spolu probouzí.

„Jo, snažím se vymyslet něco ohromujícího.“

„Můžeme na tom zapracovat spolu,“ nabídnu se, protože by se mi hodilo na chvíli přestat myslet na ty modré oči, které mě tak uhranuly.

„Beru tě za slovo, ale teď se jdi trochu upravit. Máš důležitou schůzku,“ usměje se a já bych mu nejradši dal pěstí za to, jak mě provokuje.

Kapky teplé vody dopadají na mé tělo a já ze sebe smývám poslední střípky toho, že jsem minulou noc strávil s pannou. Taková situace je pro mě něco nového. Ženy, se kterými normálně spím, mají za sebou spoustu zkušeností, ale tahle mě úplně dostává. Je nevinná a přitom ví, co má dělat. Jak je to možné?

Proč mi nic neřekla? Poslouchal bych? NE. Tak moc jsem ji chtěl.

V hlavě mi běží spousta myšlenek, ani nevnímám, když se teplá voda změní ve studenou. Studí mě na zádech, což je impulz, abych vylezl ven. Obtočím si ručník kolem boků a jdu do šatny. Nejprve sahám po svém oblíbeném obleku, který mi na míru ušil jeden italský návrhář. Kolem krku si uvážu stříbrnou kravatu a mohu vyrazit na schůzku. Cesta do práce se mi najednou zdá zdlouhavá, možná proto, že se mi pořád dokola vrací jedna a ta samá otázka.

Jak se dostanu ke své Popelce?

„Můžete mi poslat Emmu?“ houknu na vrátnici na Davida, který je v naší společnosti od samého začátku. Je dobrý zaměstnanec, jen kdyby se na mě nedíval tak hladově.

„Ještě nepřišla,“ oznámí tiše.

Už zase zaspala? Ta holka se nikdy nepoučí.

„Aha. Až přijde, rovnou ji ke mně pošlete,“ křiknu na něj od výtahu.

„Ano, pane Ethane.“

„A Davide, zavolejte i bezpečnostního technika,“ usměju se na něj a vidím, jak se mu rozzáří oči.

Jakmile se otevřou dveře do mé kanceláře, moje asistentka Aneta mi donese oblíbenou kávu. Hlava mě bolí jako střep, takže se bude hodit.

„Je tu pan Cortéz," oznámí mi jen tak mezi řečí a pustí ho dovnitř.

Možná by se mi hodil i aspirin.

„Děkuji, že jsi přišel. Potřeboval bych záznamy z včerejšího večera a dnešního rána, řekněme do deseti hodin." Sedím u svého stolu a naproti mně stojí náš technik bezpečnosti Lukas, který má na starosti všechny kamerové záznamy v budově.

„Hledáte něco konkrétního? Mohu vám pomoci to najít."

„Nebudu tě zatěžovat prací navíc. Jen mi vše pošli do e-mailu. Díky. Už můžeš jít."

„Dobře, pane."

„Hezký den, Lukasi."

„I vám," popřeje mi. Odejde z kanceláře a já se konečně mohu pustit do práce.

4.Kapitola
EMMA

„Sakra, já zaspala!“ vyhrknu. Odkryju peřinu a rychle vyskočím z postele. Můj pohyb je ale pořád trochu omezený. Stále cítím slabou bolest ze ztráty panenství z včerejšího večera. Postel je tvrdá, skoro jako kdybych spala na kameni. Cesta do koupelny mi trvá déle než obvykle. Zoufale potřebuju sprchu – doufám, že teplá voda mi aspoň trochu uleví.

Nohy mám pokryté drobnými kapičkami zaschlé krve, snažím se je opatrně smýt. Každé místo, kde se mě dotýkal, přejíždím houbičkou a představuju si jeho ruce. Byl tak jemný… Stačí mi na něj jen pomyslet a mé tělo reaguje samo od sebe. Vzpomínka na jeho doteky se mi líbí.

Kdybych zůstala a odtajnila se, určitě by odešel. Přesvědčuju se, ale marně. Je mi líto mého rozhodnutí od něj odejít, ale nebyla jiná možnost.

Teplá voda mi stéká po těle a já si hřebínkem rozčesávám drobné uzlíky ve vlasech. Pořád musím myslet na něj i na to, jak změnil můj svět a převrátil ho vzhůru nohama.

Na hodinách je už skoro jedenáct a já mám nejvyšší čas vyrazit do práce. V šatně sáhnu po prvních šatech, rychle odmažu zbytky make-upu a nasadím si brýle. Moje vlasy jsou stále mokré, proto zvolím rychlý ohon na bok a zamířím do kuchyně pro kávu, kterou nejradši nosím v termohrnku s Ryanem Reynoldsem, a vyrazím z bytu.

Cesta do práce je vyčerpávající, moje hlava volá po aspirinu. Hluk města je hrozný. Jak ráda bych byla někde na vesnici, kde maximálně bučí krávy, ale nemůžu – můžu si za to sama. Kdybych nepila tolik, jsem dneska v pořádku.

„Zlato, máš jít za Ethanem,“ vyhrkne na mě můj kamarád David, jen co se za mnou zavřou skleněné posuvné dveře.

„Co? Kdo? Proč?“ vykoktám ze sebe a přemýšlím, co jsem zase provedla.

„Ethan jen řekl, abys přišla k němu do kanceláře," opakuje mi znovu a já začínám panikařit.

„Něco jsem udělala? Fakt nemám zrovna teď zájem poslouchat, jak hrozná dokážu být," zaskřehotám a pomalu se sunu k výtahu.

„Dnes má ale dobrou náladu, dokonce se na mě usmál," skáče radostí David. Dává přednost spíš mužské společnosti a Ethan se mu líbí už několik let. Já mu to nevyvracím, ale přece jen je můj kamarád. Musí sám vědět, že nemá šanci.

„Dobře, dojdu za ním, až se nasnídám. Ráno je dost hektické a já nestíhám vůbec nic," podívám se na něj smutnýma očima a on na mě mrkne.

„Zatím jsem tě tu neviděl, kdyby se ptal."

„Díky, jsi můj zachránce." Pošlu mu vzdušný polibek a vejdu do prázdné kabiny, která mě má vyvést do druhého patra. Moje kancelář je jen pár kroků od výtahu, a tak netrvá dlouho, než vejdu dovnitř – a vynoří se mi vzpomínka na ten polibek s princem Krasoněm. V podbřišku se mi začnou tvořit motýlci. Prsty mi vystřelí ke rtům a já pro sebe zasténám, když se pohladím po místě, kde se mě dotýkal.

Zaklepání na dveře mě vytrhne z myšlenek.

„Ano?" ozvu se tišším hlasem, než bych chtěla. V duchu se modlím, aby to nebyl Ethan. Ještě ne. Na něj nejsem připravená.

„Ahoj, zlato, jak se máš?" ozve se dámský hlas a vejde Sabrina. Na sobě má svoje oblíbené tričko à la harpie. Jak já ten její vzhled miluju, dokonce vypadá i odpočatě.

„Dnes ti to moc sluší," usměju se. „Na tvoji otázku. Zaspala jsem. A Ethan mě chce ve své kanceláři. Tak se tu schovávám a tajně doufám, že třeba zapomene," řeknu. Nervózně si poposednu na židli.

„Co ti chce?" vykulí na mě oči.

„Nevím. Nikdy mě k sobě nezve, když mě potřebuje seřvat, stačí mu chodba. Moc dobře obě víme, co si o mně myslí. Jsem jen nudná mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda," snažím se napodobit jeho hlas. Jenže mi to nejde tak, jak bych si představovala. Moje kamarádka vyprskne smíchy a já v momentě s ní.

„To si určitě nemyslí," protočí oči.

„Schválně se zeptej Nicka. Kdybych nebyla jeho sestra, určitě tady nepracuju.“

„Nemyslím si. Jsi nejlepší ve svém oboru,“ řekne. Snaží se mi zvednout sebevědomí, ale já kolem něj prostě žádné nemám.

„Ethan nesnášel, že mě museli s bráchou hlídat, když jsem byla malá, což ho štve do teď,“ vysvětluju jí, ale najednou mi není jasné, kdy přesně tohle začalo.

„To si jen namlouváš.“

„Sab, vážně. Teď mě volá do kanceláře, bude mi nadávat a dá mi najevo, že tady nemám co dělat,“ vyštěknu a bouchnu do stolu, ať svoje slova utvrdím.

„Uprav se a jdi.“

„Já za ním nechci. Radši vlezu do kádě s hady.“

„Nebojíš se jich náhodou?“ zvedne jedno obočí.

„Ale ne tak jako Ethana,“ zašeptám, aby mě slyšela jen ona.

„Vždyť jsi do něj byla zamilovaná.“

Už je to tu zase. Že já se jí někdy svěřila.

„Pořád jsem, asi, nejspíš,“ zamyslím se nad dějem minulého večera. „A co je na tom nejhorší – on mě nesnáší,“ stoupnu si a odcházím od stolu. „Kdybych se nevrátila do hodiny, tak mě zabil,“ ušklíbnu se a pomalu se vydám k jeho kanceláři.

„Chtěl jsi se mnou mluvit?“ vykoktám ze sebe, když se za mnou přivřou dveře. Ethan sedí za stolem v černém obleku se stříbrnou kravatou. Nedokážu se ovládnout, když ho vidím – vypadá zatraceně sexy.

„Jo, chtěl,“ odsekne, aniž by se na mě podíval. „Zavři za sebou dveře!“

Udělám, co po mně chtěl a jdu k němu blíž.

Proč má na mě takový vliv?

„Udělala jsem něco, že jdu na kobereček?“ podívám se na něj přes brýle a snažím se připravit na to, co přijde.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Střevíček moderní Popelky**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.